

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Capitvlaria Regvm Francorvm

Additae sunt Marculfi monachi & aliorum formulae veteres, & Notae
doctissimorum virorum

Baluze, Etienne

Parisiis, 1677

Ejusdem constitutio de emendatione librorum & officiorum
ecclesiasticorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-19366

rum ad intelligendum sapientia. Et bene novimus omnes quia quamvis periculosi sint errores verborum, multo periculiosiores sunt errores sensuum. Quamobrem hortamur vos litterarum studia non solum non negligere, verum etiam humillima & Deo placita intentione ad hoc certatim discere ut facilius & rectius divinarum scripturarum mysteria valeatis penetrare. Cum autem in sacris paginis schemata, tropi, & cetera his similia inserta inveniantur, nulli dubium est quod ea unusquisque legens tanto citius spiritualiter intelligit quanto prius in litterarum magisterio plenius instructus fuerit. Tales vero ad hoc opus viri eligantur qui & voluntatem & possibilitatem discendi & desiderium habeant alios instruendi. Et hoc tantum ea intentione agatur qua devotione a nobis

præcipitur. Optamus enim vos, sicut decet Ecclesie milites, & interius devotos & exterius doctos castosque bene vivendo, & scholasticos bene loquendo, ut quicumque vos propter nomen Domini & sanctae conversationis nobilitatem ad videndum expetierit, sicut de aspectu vestro edificatur visus, ita quoque de sapientia vestra, quam in legendo seu cantando perceperit, instructus, omnipotenti Domino gratias agendo gaudens redeat. Hujus itaque epistolae exemplaria ad omnes suffraganeos tuosque coepiscopos & per universa monasteria dirigi non negligas, si gratiam nostram habere vis. Et nullus monachus foris monasterio judiciaria teneat, nec per mallos & publica placita pergat. Legens valeat.

C O N S T I T U T I O
D E E M E N D A T I O N E L I B R O R U M
E T O F F I C I O R U M E C C L E S I A S T I C O R U M .

Karolus Dei fretus auxilio Rex Francorum & Longobardorum ac Patricius Romanorum religiosus lectoribus nostrae ditioni subiectis. Cum nos divina semper domi forisque clementia sive in bellorum eventibus sive in pacis tranquillitate custodiat, etsi rependere quicquam ejus beneficiis tenuitas humana non praevaleret, quia est inestimabilis misericordiae Deus noster, devotas suae servituti benignè approbat voluntates. Igitur quia curae nobis est ut nostrarum Ecclesiarum ad meliora semper proficiat status, oblitteratam penè majorum nostrorum defidia reparare vigilante studio litterarum satagimus officinam, & ad pernoscentia studia liberalium artium nostro etiam quos possumus invitamus exemplo. inter quae jam pridem universos veteris ac novi instrumenti libros libroriorum imperitia depravatos, Deo nos in omnibus adjuvante, examussum correximus. Accensi praeterea memoriae venerandae Pippini genitoris nostri exemplis, qui totas Galliarum Ecclesias Romanae traditionis suo studio cantibus decoravit, nos nihilominus solerti eandem curam intuitu praecipuarum insignire serie lectionum. Denique quia ad nocturnale officium compilatas quorundam casto labore, licet recto intuitu, minus tamen idoneo, reperimus lectiones, quippe quae & sine auctorum suorum vocabulis essent posita, & infinitis vitiorum anfractibus scaterent, non sumus passi nostris in diebus in divinis lectionibus inter sacra officia inconsonantes perstreperere sollicitos, atque earundem lectionum in melius reformare tramitem mentem intendimus. idque opus Paulo Diacono familiari clientulo nostro

climandum injunximus. scilicet ut studiosè catholicorum patrum dicta percurrens, veluti è lectissimis eorum pratis certos quosque flosculos legeret, & in unum quæque essent utilia quasi sertum aptaret. Qui nostræ cellitudini devotè parere desiderans, tractatus atque sermones diversorum catholicorum patrum perlegens, & optima quæque decerpens, in duobus voluminibus per totius anni circulum congruentes cuique festivitati distinctè & absque vitii nobis obtulit lectiones. Quarum omnium textum nostra sagacitate perpendentes, nostra eadem volumina auctoritate constabilimus, vestraque religioni in Christi Ecclesiis tradimus ad legendum.

ADMONITIO

De sequenti Capitulari Bajuvariorum.

FOEDIFRAGVS ille Dux Bajuvariorum Thasilo cum fidem Karolo Magno promissam levitate sua saepe mutasset, novàsque insuper res ab uxore Luitpurga persuasus adversus eum moliretur, tandem de principatu ab eo eiectus est anno Christi septingentesimo octuagesimo octavo, ut ait continuator Pauli Diaconi à Marquardo Frebero editus. Nam Karolus audio Thasilonem concitasse Hunnos seu Avaros ut bellum Francis inferrent, multaque alia, ut Eginhardus scribit, dixisse & fecisse qua non nisi ab inimico & irato vel fieri vel profecti poterant, habito generali populi sui conventu in villa Ingelenheimensi juxta Moguntiam, in quo, ut Marcus Velserus tradit, Franci, Boij, Langobardi, Saxones, ceterique provinciales convenere, & accusatores audivit, & reum peregit. Cum nullum accusationis caput negaretur, uno omnium adfensu, inquit Eginhardus, ut lætæ majestatis reus capitali sententia damnatus est. Sed clementia Regis licet morti addictum liberare curavit. Nam mutato habitu in monasterium missus est, ubi tam religiosè vixit quàm libens intravit. Ista ultima Eginhardi verba, quæ apud Aimoinum quoque leguntur, Velserus acri judicio præditus vir dubiam apprimè & ancipitem sententiam vocat, sed quam domestici annales opportunè in commodiorem partem interpretantur, nimirum eluisse benefactis superiores maculas. Sanè Thasilonem postea obscuram admodum vitam duxisse hinc manifestè colligitur quòd nondum inter auctores constat de monasterio in quod projectus est ad agendam penitentiam. Ac si verum est eum in Gemmeticensi monasterio vitam finisse, falsa omnino sunt quæ de prodigijs & miraculis ad sepulchrum ejus patratis vulgò circumferuntur. Vicunque se res habeat, certum est illum principatu exutum ut perduellionis reum, vacuum fecisse provinciam. Eam Karolus non ita multò post ordinavit, descriptamque Comitibus hoc est judicibus regendam tradidit, legesque veteribus addendas proposuit Reginoburgi in Bajoaria, quas Velserus ex veteribus membranis edidit in libro quinto rerum Boicarum. Sunt autem illæ quas nos heic exhibemus.

